

ALTRES PAPERS

UNA LLAR AL MÓN

Guillem López i Casanovas

Professor d'Economia
Universitat Pompeu Fabra

La lectura aquests dies de dos llibres em porta ara a la reflexió que voldria compartir. Són textos prou diferents. Per una banda, «*Un hogar en el mundo*» (Taurus), de l'admirat Amartya Sen, premi Nobel d'Economia. Per l'altra, el llibre de M. Macià i Pep Martí «Els que manen» (ed. Saldonar). Està clar que es mouen en mons diferents i el prejudici és que no tenen en principi res a veure. El primer són les memòries de qui té el món per referència, l'observa des del cim de l'excel·lència del pensament i el coneixement econòmic i social amb un registre impressionant de contribucions en el camp de l'economia, el desenvolupament social, la desigualtat, la justícia. El segon procedeix de la observança d'un pla local, de volada baixa, la cosa nostra, de la *llar mediata*. La veuen els periodistes des del carrer. Cert que és un atreviment fer-ne el vincle, però així és com ho veig.

Sen és un políglota, universalista. Nascut a l'Índia, un dels països més poblats, i pobre en aquells moments, del món i que no ha deixat mai de visitar ('el cap al món, els peus al born'), en el qual molta gent s'hi ha mort de fam i encara hi mal viu. Al llarg de la seva trajectòria científica, Sen ha exhibit sempre un clar posicionament social, en favor dels pobres, de la justícia, de la solidaritat. Des dels seus treballs matemàtics, incomprensibles per a molts economistes, en qüestions diverses (que inclouen contribucions tant en el camp de l'elecció social com en el de l'eficiència redistributiva), Amartya Sen ha sabut i volgut impulsar les idees de justícia social. Tot admirable i lloat. La sorpresa sorgeix en part ara llegint les seves

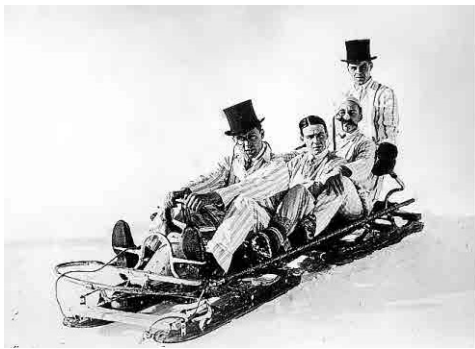
memòries i descobrir la classe privilegiada a què pertany el nostre autor. Segur que a la societat hindú no podia ser ni llavors ni ara d'altra manera, ja que sense l'extracció familiar de classe, la xarxa de suport a on va estudiar i treballar Sen (Estats Units, Regne Unit) l'enlairament de les seves capacitats hauria estat impossible: aquest és el gran drama del *freedom from* que diria K Galbraith (capacitat de sortir-se'n per un mateix) i el *freedom to* (a elegir, una vegada 'has arribat'). Sen té totes les palanques: educatives, econòmiques i socials a un país depauperat com l'Índia. Amb tota aquesta plataforma la seva intel·ligència brilla i irradia al món acadèmic.

Aquestes plataformes generacionals del «Gran Gatsby», diríem avui, suren tam-

universal; els altres reflecteixen la idiosincràsia més local, més propera. I aquí ve el vincle. Sen, suposo que conscient de la seva situació acomodada, que mai ha deixat de fruit, escriu de manera 'commiserada' sobre els més pobres. És potser el peatge de la consciència que l'empeny, més mala que bona, de qui sap que ell mateix és part de la desigualtat que denuncia i que, sense renunciar-hi, la combat per tal de reduir-la en el futur. Retorna Sen, pot ser en espècie (vehiculant coneixement, forçant convenciment) ingredients per mor d'intentar canviar el món. Els nostrats que manen, excepte uns pocs, es gronxen en fortunes adquirides (i augmentades, ja que altrament no manarien) en les quals s'instal·len. Estudian a llocs similars, es casen inicialment entre ells, practiquen vincles familiars amb *suquets i civets*. El màxim per a alguns d'ells ha sigut la creació de fundacions, sota la sospita, a vegades, que hi pesen més els motius fiscals que l'altruisme.

◆ DES DE LA MEVA perspectiva, qui ara té perquè s'ho ha guanyat per si mateix amb esforç i mèrit, i comparteix part del que té, mostra una vàlua social remarkable. També en un menor gradient, és el reconeixement i respecte de qui retorna part d'allò que té, sabedor que no era del tot meritocràtic el seu assoliment inicial, netejant potser la seva consciència. I poca o nul·la consideració pels qui s'han aprofitat de tercers i no tenen ni la mala consciència que, sense el passat d'una acumulació patrimonial l'origen de la qual ens recorden els periodistes Macià i Martí, i sense un present que els continua beneficiant des dels poders polítics i els oligopolis locals, ells possiblement no serien res en el país del qual sovint blasmen i menystenen.

* Article publicat al diari «Ara.cat» el dia 9 de maig de 2022.

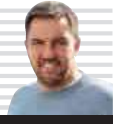
bé en moltes de les històries dels personatges que recull el llibre de Macià i Martí: d'on venen les seves fortunes, des de quina generació, com 'polls han sabut fer més polls' o han aconseguit mantenir-se des del poder econòmic de la mà del poder polític. Les obediències, els dobles llenguatges, les prediques d'allò que no practiquen en són sovint moneda corrent. Des de la singularització d'un gran de l'economia, Amartya Sen, a una regla de personatges que manen, segons aquells periodistes, al món català. Aquest és el cable de l'equilibrista. El primer és únic i

ASSEGUT A SA VORERA

AÚN ESTÁS A TIEMPO

Dino Gelabert Petrus

Periodista

Llevamos ya muchos años compartiendo estos momentos de sábado en los que me regalas tu rato de café, de bocadillo o de lavabo, mientras intento estar a la altura de las expectativas. Y lo único que ha pasado, si lo piensas, es el tiempo. Ya no soy aquel joven que escribía con más descaro y más gracia que acierto, pero sí que sigo siendo el mismo con sus sueños, sus ilusiones y sus objetivos. ¿y tú?

Acabo de oír una frase que me ha derrumbado el artículo que te iba a escribir sobre dolores y creo que los dos vamos a salir ganando. ¿Te la digo? «Tranquilo, aún estás a tiempo». No sé cuál es tu sueño, tu ilusión o aquello que te motiva y te hace sentir tan vivo que a veces incluso duele. Pero si todavía no te has lanzado a por ello, «todavía estás a tiempo». A mis 36 he logrado casi todas las cosas que me he propuesto y estoy muy satisfecho de casi todo lo que hay detrás de mí cuando echo la vista atrás. Todavía me faltan objetivos que lograr -lo haré, no tengo ninguna duda- pero el hecho de tenerlos hace que tenga ambiciones, ilusiones y aspiraciones que son, en mi opinión, la mejor gasolina posible para alcanzar todo lo que quiera.

Y tú, ¿tienes? Puede que alguien te haya dicho lo contrario a lo que estoy compartiendo contigo. «Que ya es demasiado tarde» o algo por el estilo. Ni puñetero caso, carajo. No hay mejor momento para empezar algo que ahora mismo. Ni ayer, ni luego. Ahora. Si esperas a que el tiempo mejore para salir a correr, por ejemplo, lo único que pasará será el tiempo. Si esperas a que el trabajo se rebaje para aprender a tocar la guitarra, lo único que se malgastará será el tiempo.

Tienes más posibilidades en tus manos y en tus decisiones que las que puedas buscar en horóscopos, astros y posos de té. Lo único que nos separa del sueño que queremos tener en la medida que lo podamos lograr es el tiempo que dedicamos a trabajar para lograrlo. Y, créeme, todavía estás a tiempo. No será fácil, por supuesto, porque las grandes victorias se reservan para aquellas personas que están dispuestas a dar su mejor versión para lograrlas. Puede que hoy sea el mejor sábado posible para empezar a correr, para dejar de fumar o para hablarle a esa persona especial que hace que el tiempo se ralentice y suene de fondo una canción ñoña. Aún estás a tiempo de lograr lo que te propongas. Hoy sí... Mañana puede que sea tarde. Pero hoy podemos alcanzar todo lo que nos propongamos.

dgelabertpetrus@gmail.com

Reflexionant sobre l'organització d'Alaior temps de flors

Alaior viu, durant aquests dies, la seva tradicional celebració del temps de flors. Una celebració que serveix com a reclam tant per a residents com per a visitants. Places, carrers i edificis es vesteixen de flors per donar-los més vida i per oferir als veïns i veïnes una sensació de vitalitat i frescor.

No obstant això, hem vist com l'equip de govern de l'Ajuntament d'Alaior no ha tingut en compte ni als comerços locals ni a les associacions per formar part de l'orga-

nització d'una festivitat que, per a molts i moltes, esdevé una cita fonamental en el calendari del poble.

A més a més, el consistori ha programat diferents activitats alhora, fet que ha dificultat, en gran mesura, poder gaudir de tots els esdeveniments culturals d'una manera estructurada i organitzada. També s'ha pogut observar que el propi ajuntament s'ha mantingut tancat,

limitant l'oportunitat d'observar el decorat floral de l'edifici a les persones que així ho desitjaven.

Amb tot, el PSOE Alaior suggereix que, de cara a les properes edicions, es tinguin en consideració aquestes reflexions i puguem fer, de l'Alaior temps de flors, una activitat engrescadora i motivadora per a tothom.

AGRUPACIÓ LOCAL PSOE

• ALAIOR

CARTAS AL DIRECTOR

El diari MENORCA pone esta sección a disposición de sus lectores. Se dará prioridad a la publicación de las cartas breves, cuya extensión no supere las 20 líneas. Deben remitirse firmadas con nombre y los dos apellidos. No se publicarán cartas anónimas. También se debe hacer constar dirección completa, copia del DNI y un teléfono de contacto. La dirección del diario se reserva la posibilidad de recortar los textos para ajustarlos al espacio de las páginas de Opinión. Los remitentes aceptan estos criterios al mandar sus cartas al diario.

Correo electrónico:
opinion@menorca.info